

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8,52100 Pula-Pola

Poslovni broj P-854/2022-31

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli - Pola, po sucu toga suda Andrijani Modrušan kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice SVJETLANE SANDIĆ iz Pule, Teslina ulica 1, OIB: 23813315165, koju zastupa punomoćnica Marina Pibernik, odvjetnica u Puli, protiv tuženika PRIVREDNE BANKE ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, koju zastupaju punomoćnici iz OD Šooš Maceljski i dr. iz Zagreba, radi ništetnosti i dr., nakon održane i zaključene glavne rasprave 9. lipnja 2026. u prisutnosti punomoćnike tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, 24. srpnja 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnom odredbe Ugovora o kreditu, broj:9010667829 koji je zaključen između tužiteljice i tuženika dana 06.08.2005.g., a solemniziran dana 22.08.2005.g. po javnom bilježniku Nansi Kopic iz Pule, pod br.:OU-1012/05, kojima se glavnica i anuiteti kredita vežu za valutu švicarskog franka, sadržane u odredbi

čl.1. „ u kunama koji odgovara protuvrijednosti 85.000,00 CHF po (slovima: osamdesetpettisuća CHF) po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita.“

čl.5. st. 2. „Kamata iz prethodnog stavka obračunava se u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate.“

čl.6.2. „Kamata iz iz prethodnog stavka obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečaja liste Banke važeće na dan plaćanja kamate.“

čl.7.2. „Kredit u iznosu od 85.000,00 CHF po (slovima: osamdesetpettisuća CHF) i kamata iz točke 4. ovog Ugovora otplaćuju u 360 (slovima: tristošezdeset) jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora.“

čl.12.9. „Potpisom ovog ugovora Korisnik kredita, Solidarni dužnik i Založni dužnik izjavljuju da su upoznati sa mogućim promjenama iznosa anuiteta i kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF, te upoznati s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF, te potvrđuju da ih je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF.“

pa stoga navedene odredbe ne proizvode nikakve pravne učinke za ugovorne strane.”

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 9.910,87 eura zajedno sa zateznim kamatama, koje teku

- na iznos od 1,67 EUR od 30.09.2005. pa do isplate
- na iznos od 1,58 EUR od 31.10.2005. pa do isplate
- na iznos od 2,02 EUR od 30.11.2005. pa do isplate
- na iznos od 0,03 EUR od 31.12.2005. pa do isplate
- na iznos od 5,26 EUR od 30.12.2008. pa do isplate
- na iznos od 13,09 EUR od 23.01.2009. pa do isplate
- na iznos od 15,23 EUR od 24.02.2009. pa do isplate
- na iznos od 11,13 EUR od 06.04.2009. pa do isplate
- na iznos od 9,85 EUR od 06.04.2009. pa do isplate
- na iznos od 10,00 EUR od 03.06.2009. pa do isplate
- na iznos od 4,78 EUE od 17.06.2009. pa do isplate
- na iznos od 5,07 EUR od 10.08.2009. pa do isplate
- na iznos od 3,97 EUR od 01.10.2009. pa do isplate
- na iznos od 6,34 EUR od 01.10.2009. pa do isplate
- na iznos od 15,72 EUR od 22.10.2009. pa do isplate
- na iznos od 7,91 EUR od 18.12.2009. pa do isplate
- na iznos od 7,14 EUR od 31.01.2010. pa do isplate
- na iznos od 12,76 EUR od 31.01.2010. pa do isplate
- na iznos od 17,24 EUR od 31.03.2010. pa do isplate
- na iznos od 17,51 EUR od 30.04.2010. pa do isplate
- na iznos od 23,15 EUR od 31.05.2010. pa do isplate
- na iznos od 22,71 EUR od 15.06.2010. pa do isplate
- na iznos od 28,69 EUR od 01.07.2010. pa do isplate
- na iznos od 45,35 EUR od 02.08.2010. pa do isplate
- na iznos od 42,57 EUR od 01.10.2010. pa do isplate
- na iznos od 55,57 EUR od 01.10.2010. pa do isplate
- na iznos od 46,29 EUR od 02.11.2010. pa do isplate
- na iznos od 50,36 EUR od 01.12.2010. pa do isplate
- na iznos od 66,09 EUR od 03.01.2011. pa do isplate
- na iznos od 71,76 EUR od 15.02.2011. pa do isplate
- na iznos od 66,44 EUR od 15.03.2011. pa do isplate
- na iznos od 65,13 EUR od 15.04.2011. pa do isplate
- na iznos od 62,22 EUR od 03.05.2011. pa do isplate
- na iznos od 75,53 EUR od 16.06.2011. pa do isplate
- na iznos od 86,41 EUR od 01.08.2011. pa do isplate
- na iznos od 98,16 EUR od 01.08.2011. pa do isplate
- na iznos od 108,11 EUR od 07.09.2011. pa do isplate
- na iznos od 91,51 EUR od 03.10.2011. pa do isplate
- na iznos od 87,81 EUR od 02.11.2011. pa do isplate
- na iznos od 86,50 EUR od 01.12.2011. pa do isplate
- na iznos od 86,24 EUR od 01.02.2012. pa do isplate
- na iznos od 95,14 EUR od 01.02.2012. pa do isplate
- na iznos od 93,57 EUR od 16.03.2012. pa do isplate
- na iznos od 92,95 EUR od 16.04.2012. pa do isplate

- na iznos od 92,69 EUR od 15.05.2012. pa do isplate
- na iznos od 95,28 EUR od 15.06.2012. pa do isplate
- na iznos od 93,25 EUR od 13.07.2012. pa do isplate
- na iznos od 92,23 EUR od 06.09.2012. pa do isplate
- na iznos od 91,42 EUR od 06.09.2012. pa do isplate
- na iznos od 91,23 EUR od 17.10.2012. pa do isplate
- na iznos od 91,80 EUR od 15.11.2012. pa do isplate
- na iznos od 93,67 EUR od 31.12.2012. pa do isplate
- na iznos od 91,92 EUR od 31.12.2012. pa do isplate
- na iznos od 88,71 EUR od 31.01.2013. pa do isplate
- na iznos od 87,18 EUR od 05.02.2013. pa do isplate
- na iznos od 89,01 EUR od 14.03.2013. pa do isplate
- na iznos od 92,48 EUR od 06.05.2013. pa do isplate
- na iznos od 83,94 EUR od 11.06.2013. pa do isplate
- na iznos od 82,10 EUR od 08.07.2013. pa do isplate
- na iznos od 81,61 EUR od 08.07.2013. pa do isplate
- na iznos od 86,53 EUR od 02.10.2013. pa do isplate
- na iznos od 90,44 EUR od 04.10.2013. pa do isplate
- na iznos od 88,95 EUR od 15.10.2013. pa do isplate
- na iznos od 92,75 EUR od 17.12.2013. pa do isplate
- na iznos od 90,87 EUR od 20.01.2014. pa do isplate
- na iznos od 89,69 EUR od 20.01.2014. pa do isplate
- na iznos od 78,72 EUR od 25.02.2014. pa do isplate
- na iznos od 78,72 EUR od 05.04.2014. pa do isplate
- na iznos od 76,67 EUR od 03.06.2014. pa do isplate
- na iznos od 75,76 EUR od 03.06.2014. pa do isplate
- na iznos od 76,23 EUR od 13.06.2014. pa do isplate
- na iznos od 78,34 EUR od 25.07.2014. pa do isplate
- na iznos od 80,72 EUR od 27.08.2014. pa do isplate
- na iznos od 81,37 EUR od 25.09.2014. pa do isplate
- na iznos od 81,30 EUR od 10.10.2014. pa do isplate
- na iznos od 84,17 EUR od 01.12.2014. pa do isplate
- na iznos od 85,39 EUR od 20.01.2015. pa do isplate
- na iznos od 85,48 EUR od 16.02.2015. pa do isplate
- na iznos od 85,48 EUR od 16.02.2015. pa do isplate
- na iznos od 85,48 EUR od 13.07.2015. pa do isplate
- na iznos od 85,48 EUR od 13.07.2015. pa do isplate
- na iznos od 85,48 EUR od 13.07.2015. pa do isplate
- na iznos od 85,48 EUR od 13.07.2015. pa do isplate
- na iznos od 85,48 EUR od 14.07.2015. pa do isplate
- na iznos od 85,48 EUR od 16.09.2015. pa do isplate
- na iznos od 85,48 EUR od 17.09.2015. pa do isplate
- na iznos od 85,47 EUR od 01.11.2015. pa do isplate
- na iznos od 85,48 EUR od 25.01.2016. pa do isplate
- na iznos od 98,59 EUR od 24.03.2016. pa do isplate
- na iznos od 106,50 EUR od 11.05.2016. pa do isplate
- na iznos od 105,96 EUR od 16.05.2016. pa do isplate
- na iznos od 106,83 EUR od 16.05.2016. pa do isplate
- na iznos od 106,03 EUR od 16.05.2016. pa do isplate
- na iznos od 106,83 EUR od 16.05.2016. pa do isplate

- na iznos od 106,83 EUR od 31.05.2016. pa do isplate
- na iznos od 106,35 EUR od 30.06.2016. pa do isplate
- na iznos od 108,58 EUR od 31.07.2016. pa do isplate
- na iznos od 112,57 EUR od 31.08.2016. pa do isplate
- na iznos od 109,60 EUR od 30.09.2016. pa do isplate
- na iznos od 109,94 EUR od 03.11.2016. pa do isplate
- na iznos od 115,31 EUR od 30.12.2016. pa do isplate
- na iznos od 119,15 EUR od 31.01.2017. pa do isplate
- na iznos od 116,11 EUR od 08.03.2017. pa do isplate
- na iznos od 112,92 EUR od 08.03.2017. pa do isplate
- na iznos od 113,37 EUR od 31.03.2017. pa do isplate
- na iznos od 113,02 EUR od 26.05.2017. pa do isplate
- na iznos od 109,87 EUR od 21.06.2017. pa do isplate
- na iznos od 107,87 EUR od 30.06.2017. pa do isplate
- na iznos od 108,50 EUR od 31.07.2017. pa do isplate
- na iznos od 108,50 EUR od 31.08.2017. pa do isplate
- na iznos od 95,49 EUR od 30.09.2017. pa do isplate
- na iznos od 90,23 EUR od 03.11.2017. pa do isplate
- na iznos od 91,04 EUR od 30.11.2017. pa do isplate
- na iznos od 88,83 EUR od 25.01.2018. pa do isplate
- na iznos od 84,65 EUR od 31.01.2018. pa do isplate
- na iznos od 87,77 EUR od 28.02.2018. pa do isplate
- na iznos od 85,52 EUR od 30.04.2018. pa do isplate
- na iznos od 75,69 EUR od 30.04.2018. pa do isplate
- na iznos od 78,25 EUR od 06.06.2018. pa do isplate
- na iznos od 86,30 EUR od 30.06.2018. pa do isplate
- na iznos od 88,17 EUR od 17.08.2018. pa do isplate
- na iznos od 94,67 EUR od 31.08.2018. pa do isplate
- na iznos od 94,05 EUR od 22.10.2018. pa do isplate
- na iznos od 91,43 EUR od 31.10.2018. pa do isplate
- na iznos od 93,41 EUR od 12.12.2018. pa do isplate
- na iznos od 94,50 EUR od 23.01.2019. pa do isplate
- na iznos od 94,00 EUR od 01.03.2019. pa do isplate
- na iznos od 93,07 EUR od 12.03.2019. pa do isplate
- na iznos od 92,87 EUR od 31.03.2019. pa do isplate
- na iznos od 92,33 EUR od 04.05.2019. pa do isplate
- na iznos od 96,60 EUR od 19.07.2019. pa do isplate

po stopi propisanoj Uredbom Vlade Republike Hrvatske o visini stope zatezne kamate do 31. prosinca 2007. (NN 72/02), od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište,

uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku od 15 dana."

III Nalaže se tuženiku da tužiteljici, naknadi prouzročeni parnički trošak 2.079,63 EUR u roku od 15 dana, zajedno sa zateznom kamatom tekućom od presuđenja pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja tekućeg polugodišta, sve u roku od 15 dana.

IV Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 12. prosinca 2022. navodi kako je kao korisnik kredita s tuženikom 6. kolovoza 2005. sklopila Ugovor o kreditu, koji se vodio pod brojem 9010667829, ovjeren kod javnog bilježnika Nansi Kopic iz Pule dana 22. kolovoza 2005., posl.br.: OU-1012/05. Predmetnim Ugovorom o kreditu tuženik je odobrio tužiteljici kredit u kunskoj protuvrijednosti od 85.000,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita.

1.1. Odredbom čl.1. Ugovora tužiteljica se obvezala iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen sklopljenim Ugovorom. Dakle, čl.1. Ugovora o kreditu tužitelj je dužan tuženiku platiti kredit protuvrijednosti od 85.000,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita. Nadalje, čl.5. st. 2. istog Ugovora ugovoreno je da se kamata iz st.1.čl.5. Ugovora obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama o srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate. Čl.6.2. istog Ugovora ugovoreno je da se kamata iz st.1. istog čl. obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate. Čl.7.2. istog Ugovora ugovoreno je da se kredit i kamata otplaćuju u 360 jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora. Čl.12.9. Ugovora stranke su ugovorile da Potpisom ovog ugovora Korisnik kredita, Solidarni dužnik i Založni dužnik izjavljuju da su upoznati sa mogućim promjenama iznosa anuiteta i kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF, te upoznati s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF, te potvrđuju da ih je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF.

1.2. Zbog ništetne i nepoštene ugovorne odredbe o redovnoj kamatnoj stopi koja je tijekom otplate kredita bila promjenjiva prema jednostranoj odluci banke, pred naslovnim sudom vodi se parnični postupak pod posl.br. P-1106/2019 radi utvrđenja ništetnosti i isplate preplaćenog iznosa.

1.3. Tužitelj u vrijeme kada je ugovarao kredit nije bio upoznat o valutnom riziku koji za njega predstavlja konkretna ugovorena valutna klauzula CHF. Ono o čemu je tuženik morao informirati tužitelja jesu rizici i karakteristike konkretne valutne klauzule CHF te moguće pojave tijekom otplate koje mogu uzrokovati znatnu neravnotežu prava i obveza na štetu tužitelja. Tužitelj nije bio upozoren niti na jedan od bitnih rizika koje sa sobom nosi ugovaranje kredita s valutnom klauzulom CHF.

Na dan solemnizacije predmetnog ugovora (22.08.2005.) srednji tečaj CHF-a prema tečajnoj listi tuženika iznosio je 4,73. Od početka otplate kredita pa nadalje tečaj švicarskog franka stalno se mijenjao i to na način da se povećavao, što je imalo za posljedicu povećanje mjesečnih anuiteta tužitelja.

1.4.Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., pravomoćno je utvrđeno da su tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u njima nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja ugovora banke kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana a sve na štetu potrošača, pa su takve odredbe ugovora ništetne. Navedenom odlukom pravomoćno je utvrđeno da je u ugovorima o kreditu ništetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, obzirom banke nisu informirale potrošače o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka. Sve opisane odredbe ugovora o valutnoj klauzuli protivni su kogentnim odredbama čl.81. i 82. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/2003), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, s time da je posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe njezina ništetnost (čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača). Sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima ništetnost ugovornih odredbi ima za posljedicu obvezu ugovorne strane da vrati drugoj strani sve što je na temelju takvih ništetnih odredbi primila.

1.5.Obzirom se predmetnim ugovorom o kreditu glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, a tužitelj kao potrošač nije bio informiran o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarskog franka, shodno pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012, tužitelj predlaže da se u Ugovoru o namjenskom kreditu od 6. kolovoza 2005. utvrdi ništetnom dio odredbe čl.1. Ugovora o kreditu tužitelj je dužan tuženiku platiti kredit protuvrijednosti od 85.000,00 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita. Nadalje, čl.5. st. 2. istog Ugovora ugovoreno je da se kamata iz st.1.čl.5. Ugovora obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama o srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate. Čl.6.2. istog Ugovora ugovoreno je da se kamata iz st.1. istog čl. obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja kamate. Čl.7.2. istog Ugovora ugovoreno je da se kredit i kamata otplaćuju u 360 jednakih mjesečnih anuiteta , plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ovog Ugovora. Čl.12.9. Ugovora stranke su ugovorile da Potpisom ovog ugovora Korisnik kredita, Solidarni dužnik i Založni dužnik izjavljuju da su upoznati sa mogućim promjenama iznosa anuiteta i kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF, te upoznati s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF, te potvrđuju da ih je Banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF.

1.6.Sukladno odredbi čl.323. Zakona o obveznim odnosima ništetnost ugovornih odredbi ima za posljedicu obvezu ugovorne strane da vrati drugoj strani sve što je na temelju takvih ništetnih odredbi primila. Prema mišljenju tužitelja u konkretnom slučaju radi utvrđenja visine preplaćenog iznosa treba se primijeniti tečaj švicarskog franka koji je tužitelju bio poznat u vrijeme solemnizacije predmetnog ugovora – 4,73.

Obzirom je ništetna ugovorna odredba kojom se glavnica kredita, te mjesečni anuiteti vežu za valutu švicarskog franka, tužitelj pretpostavlja da je predmetni kredit, primjenjujući gore navedene parametre preplatio za iznos od 80.000,00 kn. Dakle, iznos od 80.000,00 kn predstavlja iznos kojeg je tuženik temeljem ništetne odredbe neutemeljeno naplatio od tužitelja. Na svaki pojedino utvrđeni iznos dugovanja tužitelju pripada i zatezna kamata tekuća od dospijeća svakog pojedinog iznosa do konačne isplate.

1.7. Tužiteljica je nakon provedenog financijskog vještačenja podneskom od 5. lipnja 2026. uskladila svoj tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem vještaka na način da potražuje isplatu ukupnog iznosa od 9.910,87 EUR zajedno sa zateznim kamatama kako je to navedeno u izreci ove presude.

2. U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava kako osnovu tako i visinu tužbenog zahtjeva tužitelja, te ističe da je tužba u cijelosti neosnovana. Također, tuženik ističe kako tužitelj ničim nije dokazao da udovoljava pojmu potrošača. Naime, tužitelj prvenstveno mora dokazati, budući da je teret dokazivanja pozitivnih činjenica upravo na njemu, da udovoljavaju pojmu potrošača, a što nije slučaj budući da je tužitelju predmetni kredit bio potreban za obavljanje poslovne djelatnosti. Radi navedenog, da se na konkretan predmet ne mogu primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača, kao niti pravna shvaćanja izražena u postupcima za zaštitu kolektivnih interesa. U odnosu na utvrđenje gore navedenih odredbi ništetnim, tuženik ističe kako iste odredbe nisu bile predmet kolektivnog spora pa da bi Naslovni sud u odnosu na navedene odredbe eventualno trebao u konkretnom predmetu utvrditi jesu li pojedinačne odredbe ništetne. Kako navodna nepoštenost predmetnih odredaba nije bila predmetom kolektivnog spora, pravna utvrđenja iz kolektivnog postupka se niti ne odnose na ocjenu nepoštenosti spornih odredaba. Da bi se spomenute odredbe utvrdile nepoštenim, i posljedično ništetnim, bilo bi potrebno utvrditi jesu li ispunjene pretpostavke za nepoštenost određene Zakonom o zaštiti potrošača. Osim utvrđenja je li se o ugovornim odredbama pojedinačno pregovaralo, potrebno je kumulativno utvrditi i uzrokuju li ugovorne odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravilima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Ujedno, tuženik ističe kako je tužitelj cijelu svoju tužbu pogrešno koncipirao na način kao da je predmetni ugovor i dalje na snazi, iako je isti u cijelosti prestao isplatom kredita. Kao što je upravo navedeno, ugovor o kreditu u potpunosti je konzumiran i otplaćen čime je predmetni ugovorni odnos okončan. Nadalje, tuženik kao najbitnije i kao polaznu pretpostavku za raspravljanje u ovom postupku ističe da tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava (dalje u tekstu: kolektivna tužba), odnosno odluke donesene u parnici pokrenutoj kolektivnom tužbom, na nijedan način, niti u bilo kojem segmentu, ne mogu zamijeniti pojedinačnu tužbu iz konkretnog pravnog odnosa te da nema mjesta primjeni utvrđenja iz parnice po kolektivnoj tužbi na ovaj konkretni spor. Drugim riječima, presuda u kolektivnom sporu nema pravni učinak erga omnes da bi se mogla primjenjivati na svaki pojedinačni spor pokrenut tužbom individualnog tužitelja. Navedeno upravo znači da je u kolektivnom sporu utvrđivana tek apstraktna pravna zaštita čiji učinci se nikako ne mogu neposredno primijeniti na svaki pojedini ugovorni odnos, već je potrebno ispitati i utvrditi pripada li uopće tužitelj kategoriji „prosječnog potrošača“ o kakvom potrošaču se raspravljalo u kolektivnom sporu. Stav tužitelja da su sporne odredbe nepoštene jer stranke nisu o njima pojedinačno pregovarale te da tužitelju nije predočen i eventualni rizik od prevelikog tečaja švicarskog franka u odnosu na kunu je u cijelosti netočan.

Upravo suprotno tvrdnjama tužitelja, tuženik je putem svojih djelatnika koji su bili u izravnom kontaktu sa korisnicima kredita, pa tako i tužiteljem, prilikom davanja općenitih informacija o kreditnim uvjetima, upoznao tužitelja sa rizikom od eventualnog rasta tečaja CHF u odnosu na kunu. Tužitelj da je poslovno sposobna osoba koja je prije samog zaključenja ugovora dobio sva potrebna pojašnjenja i informacije te je tu činjenicu i potvrdio potpisom ugovora. Nadalje, taj isti ugovor u pogledu međusobnih prava i obveza ugovornih stranaka mu je ponovno pojašnjen od strane javnog bilježnika prilikom solemnizacije. Valutna klauzula, osim što je izričito dopuštena i predviđena odredbama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, dalje u tekstu: ZOO) nije „nečija špekulacija“, već se radi o politici monetarne vlasti te uvjetovanosti valutnom strukturom štednih depozita velike većine hrvatskih štediša. Nesporno je da ZOO u člancima 22. i 26. izričito dopušta valutnu klauzulu kao i promjenjivu kamatnu stopu. Ugovaranjem valutne klauzule ugovorne strane nisu u nejednakom položaju budući da valutna klauzula djeluje isto prema svim sudionicima. Naime, smisao zakonske odredbe čl. 22. ZOO-a je da kroz cijelo vrijeme svog postojanja novčana tražbina bude zaštićena valutnom klauzulom, koja prestaje djelovati tek kada dužnik ispuni svoju obvezu, odnosno, s obzirom na ugovoreni način plaćanja uz primjenu zakonom predviđene i dopuštene valutne klauzule, primjenjuje se načelo monetarnog nominalizma propisano odredbom čl. 21. ZOO-a. Naime, budući da je na temelju čl. 22. ZOO-a valutna klauzula dopuštena, onda je takva zakonska odredba jedini smjer u kojem sud, u okviru svoje zakonske uloge, smije tu odredbu primjenjivati. Tuženik stoga posebno naglašava da iz svega navedenog jasno proizlazi da nema mjesta izravnoj i analognoj primjeni presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017 od dana 14. lipnja 2018. godine i vezanosti ovog suda utvrđenjima iz presude VTS-a, već je sud dužan u svakom pojedinom slučaju ocijeniti sve relevantne okolnosti pojedinog ugovornog odnosa, odnosno pojedinog nastalog spora. Završno, tuženik također ističe prigovor zastare za utuženo potraživanje. VSRH objedinjenim pravnim shvaćanjem odredio kao dan početka tijeka zastare dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, nedvojbeno je da je time ujedno odredio kako je u tom trenutku nastupilo i dospijeće. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti te da naloži tužitelju da tuženiku nadoknadi troškove ovog parničnog postupka.

3. U tijeku postupka pročitane su sve isprave iz spisa, ugovor o kreditu, otplatni plan, prijepis knjigovodstvene kartice, provedeno je financijsko vještačenje po vještaku Tomislavu Prpiću, pročitani su nalaz i mišljenje vještaka te saslušana tužiteljica.

4. Temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13, 89/14 i 70/19, dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan.

5. Među strankama nije sporno:

- da je tužiteljica u svojstvu korisnika kredita zaključila s tuženikom kao kreditorom 6. kolovoza 2005. Ugovor o kreditu broj 9010667829, te da joj je po toj osnovi isplaćen kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 85.000,00 CHF,

- nesporno je da su stranke ugovorile valutnu klauzulu kredita u CHF na način da je odobren kredit u valuti CHF u protuvrijednosti u kunama, prema srednjem tečaju kreditora važećem na dan korištenja kredita,
- da je predmetni ugovor odobren za kupnju stambenog objekta.

6. Među strankama je sporno jesu li odredbe predmetnog Ugovora o kreditu o ugovaranju valutne klauzule švicarskog franka ništetne i bez pravnog učinka za ugovorne strane, a vezano uz navedeno valja utvrditi i je li tužena obvezna (i u kojem iznosu) isplatiti tužiteljici novčane iznose koje potražuje ovom tužbom. Sporno je među strankama mogu li se na ovaj pravni odnos stranaka primijeniti odluka Visokog Trgovačkog suda RH posl.br. PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. u pogledu ništetnosti nepoštene ugovorne odredbe prema kojoj je glavnica kredita vezana uz tečaj švicarskog franka, dakle ugovorena valutna klauzula. Sporno je također je li nastupila zastara potraživanja tužiteljice i ima li tužiteljica svojstvo potrošača.

7. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., potvrđenom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., koja je potvrđena povodom revizije banaka, između ostalih i tuženika, presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa da je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg ZZP/03 čl. 81., 82. i 90. u razdoblju od 1. studenog 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. na dalje protivno člancima 96. i 97. ZZP te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

8. Odredbom čl. 81. st. 1., 2., 3. i 4. ZZP/03 bilo je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranka na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, te ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 84. ZZP/03 bilo je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Člankom 87. st. 1. ZZP/03 bilo je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a st. 2. da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora ako može opstati bez ništave odredbe.

9. Ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF sadržane u Ugovoru su neodređene i nepoštene, a o njima se nije pregovaralo niti se moglo pregovarati jer su sastavljene unaprijed u tipskom ugovoru. Sam položaj tužitelja prilikom sklapanja

ugovora o kreditu je u tom smislu bio "slabiji" i to obzirom da je on pristupio sklapanju pravnog posla bez potrebnog znanja o samom financijsko bankarskom aspektu ugovornih odredbi u odnosu na valutnu klauzulu. Dakle tužitelj prilikom zaključenja ugovora kao neuka stranka nije mogao predvidjeti da će doći do drastične promjene vrijednosti novca, a što je tuženik kako bankarska organizacija svakako mogao predvidjeti budući je znao da Hrvatska narodna banka ne štiti tečaj kune prema CHF, onako kako to čini u odnosu prema euru, čime je rizik uzimanja kredita u CHF veći pa je sklapanjem citiranog ugovora tužitelj doveden u izrazito nepovoljan položaj. Dakle tužitelj nije prilikom ugovaranja kredita bio adekvatno informiran o potencijalnom rastu tečaja švicarskog franka čime je doveden u neravnopravni položaj, to ugovornu odredbu čini nepoštenom, a nepoštene odredbe su ništetne sukladno čl. 3., 4. i 6. ZOO. Osim toga, takve ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu nepoštene su i ništetne sukladno čl. 87. st. 1. ZZP/03.

10. Odredbom čl. 322. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, nadalje ZOO) je propisano kako je Ugovor koji je protivan Ustavu RH, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

11. U odnosu na elaboriranje tuženika na okolnosti tvrdnji da sporna odredba Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli nije ništetna, sud ne nalazi potrebnim posebno analizirati te navode. To iz razloga što se sukladno čl. 502.c ZPP-a, stranke u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu mogu pozivati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st.1. ZPP, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tužene povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava te je u tom slučaju sud vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati, kao što se tužitelj na te presude i poziva u ovoj parnici. Odredbom čl. 1. Ugovora o kreditu valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak sadržajno izražena na identičan način kao i one koje su točkom 6. izreke pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđene ništetnim.

11.1. Sud je prema dokaznom prijedlogu tužiteljice ipak odlučio saslušati tužiteljicu u svojstvu parnične stranke.

11.2. Tužiteljica je u svom iskazu navela da je u času sklapanja predmetnog ugovora o kreditu bila zaposlena u caffe baru "ZEN" te da tada nije bila vlasnica niti obrta niti poduzeća. Ugovor o kreditu da je sklopila isključivo radi rješavanja stambenog pitanja jer je prije toga bila podstanar i selila se s obitelji i dvoje male djece više od osam puta. U caffe baru "ZEN" da je bila zaposlena do 2007. godine nakon toga radila je u caffe baru ULIKS, a nakon toga u osiguravajućem društvu VELEBIT d.d., pa potom u TRIGLAV d.d. i to do 2014. godine. Tek 2014. godine odlučila se otvoriti j.d.o.o. jer se u međuvremenu prekvalificirala za maserku, no nije obavljala djelatnost u stambenom prostoru u kojem živi već isključivo u poslovnom prostoru u Rovinju kojeg je uzela u najam od ACI CLUB-a 2014. godine. U Rovinju da je obavljala djelatnost dvije godine, a potom je prešla u poslovni prostor u Puli u Facchinettijevoj ulici u kojem i dan danas posluje. Na adresi u Puli, Teslina ulica 1 živi od 2006. godine, odnosno od kad su predmetnim kreditom kupili taj stan. U stanu da živi sa suprugom i dvoje djece. Ugovor o zakupu poslovnog prostora u ulici Facchinettijeva u Puli uredno je prijavljen nadležnoj poreznoj upravi. Nakon što je pronašla stan koji joj je odgovarao

i koji se odlučila kupiti, obratila se PBZ d.d. i zatražila da joj odgovore može li podići kredit te ako da u kojem iznosu. Pitala je za kredit u EUR, no kada je došla na razgovor, i donijela svoje platne liste i drugu dokumentaciju koju su ju tražili, službenica da joj je sugerirala da bi bolje bilo da uzme kredit u CHF. Tom prilikom rekla joj je da je to povoljniji kredit, da je bolji, da će joj rata anuiteta kredita biti 400,00 HRK manja nego što bi to bila u EUR. Pristala je i zatražila kredit u CHF, o CHF kao valuti znala je da je riječ o stabilnoj valuti, a to joj je potvrdila i službenica banke. Što se tiče promjenjive kamate i promjene tečaja službenica da joj je rekla da može doći do promjene, ali nisu objasnili koji parametri će utjecati na promjenu kamatne stope i valute, osim toga rekla joj je da je vrlo mala šansa da bi tečaj ili kamata rasla tijekom otplate kredita. Tužiteljica je u to povjerovala. Redovito je otplaćivala kredit, otplaćuje ga i dan danas. Nije pristala izvršiti konverziju, jer više nije vjerovala banci.

11.3. Sud je iskaz tužiteljice ocijenio istinitim jer je iskazivala logično, ne upadajući u kontradiktornosti i u skladu s dokumentacijom sadržanom u spisu, a ni tuženik njezin iskaz nije osporio. Iz iskaza tužiteljice je utvrđeno da je novčana sredstva ostvarena kreditom utrošila na kupovinu stana.

11.4. Tuženik prema teretu dokaza nije dokazao suprotno.

12. Odredbom čl. 5. toč. 15. Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja tužbe ("Narodne novine" broj 41/14, 110/15 i 14/19, dalje u tekstu: ZZP/14) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Na bitno istovjetan način je pojam "potrošač" definiran i u Zakonu o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu ("Narodne novine" broj 79/07 i 125/07, dalje u tekstu: ZZP/07), kao i u čl. 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, čije su odredbe u cijelosti implementirane u hrvatski pravni sustav.

12.1. Kako u konkretnom slučaju nije sporno da je tužiteljica zaključila Ugovor o kreditu kao fizička osoba, a tuženik nije dokazao (niti to proizlazi iz provedenih dokaza) da je kredit iskorišten u svrhu bilo kakve poduzetničke djelatnosti, utvrđeno je da tužiteljica ima svojstvo potrošača.

13. Na temelju ranije predloženog iskaza tužiteljice (točka 11.2. obrazloženja), kojeg je sud ocijenio istinitim u cijelosti, utvrđeno je da on u predugovornoj fazi nije dobio potrebna objašnjenja o djelovanju i mogućim posljedicama ugovaranja valutne klauzule te da joj je upravo kredit s valutnom klauzulom u CHF prikazan kao najpovoljniji, bez predloženja mogućih rizika ugovaranja valutne klauzule. Sve navedeno upućuje na zaključak da komunikacija tužiteljice s djelatnicima tuženika u predugovornoj fazi nema značaj pojedinačnog pregovaranja te da tužiteljica od strane tuženika nije dobila potrebne i potpune obavijesti.

13.1. S druge strane, tuženik (na kojemu je teret dokazivanja o obaviještenosti potrošača) nije dokazao da je tužiteljici kao potrošaču u predugovornoj fazi predložio informacije koje sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije na temelju kojih bi prosječni potrošač, koji ne raspolaže stručnim znanjem i kojem je institut valutne klauzule poznat samo načelno, mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz takvog ugovaranja. Drugim riječima, predloženim dokazima tuženik nije dokazao postojanje okolnosti zbog kojih pravomoćne presude donesene u kolektivnom sporu ne bi bile primjenjive u konkretnom slučaju.

14. Obzirom na zakonske učinke presude iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača na tuženiku je bio teret dokaza da predmetni Ugovor o kreditu odstupa od onih razmatranih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (i to u njegovu korist). No, provedenim dokazima sud nije utvrdio bitno drugačije činjenice koje bi imale za posljedicu da se na konkretni pravni odnos tužiteljice i tuženika ne bi mogla primijeniti utvrđenja iz citiranih pravomoćnih presuda, već upravo suprotno sud je iz iskaza tužiteljice samo potvrdio da se na konkretni pravni odnos po tom Ugovoru imaju primijeniti utvrđenja iz pravomoćnih presuda iz kolektivnog spora. Stoga sud ne prihvaća stav tuženika da se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u djelu koji se odnosi na ništetnost valutne klauzule, ne može odnositi na konkretni pravni odnos između tužiteljice i tuženika. Naime, tuženik je sudjelovao u tim postupcima kao kolektivnim sporovima te je navedenim presudama odlučeno o ništetnosti promjenjive kamatne stope i valutne klauzule izražene u švicarskim francima (CHF) upravo za ugovore o kreditu koje je tuženik zaključivao sa svojim klijentima u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008., a predmetni ugovor o kreditu tužiteljica i tuženik zaključili su upravo u tom razdoblju, odnosno 6. kolovoza 2005. Shodno navedenom, stav je ovog suda kako je osnovanost osnove tužbenog zahtjeva tužiteljice dakle ništetnost ugovornih odredbi kredita u CHF iz Ugovora o kreditu broj 9010667829 utvrđena upravo navedenim presudama. Dakle, naplatom kunske protuvrijednosti anuiteta po tečaju većem od važećeg tečaja na dan isplate kredita dio imovine tužiteljice je bez valjane pravne osnove prešao u imovinu tuženika.

15. Osim toga, nepoštenost odnosno ništetnost navedenih odredaba ugovora o kreditima sklopljenih u tom razdoblju utvrđena je iz razloga izostanka cjelovite informacije tuženika u pogledu valutne klauzule s obzirom na to da se radilo o švicarskom franku kao specifičnoj valuti, pa za ovaj spor nije ni odlučno pitanje zakonske dopuštenosti valutne klauzule (koja načelno jest dopuštena prema odredbi čl. 22. ZOO/05).

16. Glede valutne klauzule, nije sporno da je njezino ugovaranje dopušteno, jer navedeno proizlazi iz odredbe čl. 22. st. 1. ZOO/05. Međutim, odredbe o valutnoj klauzuli podliježu testu poštenosti (očito u smislu čl. 1. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima), s obzirom da je u kolektivnom sporu već pravomoćno utvrđena ništetnost odredbi o valutnoj klauzuli, čemu su nacionalni sudovi pravomoćno ocijenili da odredba o valutnoj klauzuli CHF podliježe testu poštenosti (u smislu čl. 4. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ i relevantnih odredaba Zakona o zaštiti potrošača) i ocijenili ju nepoštenom i ništetnom, a čime su sudovi u pojedinačnim postupcima (kakav je i ovaj) vezani.

16.1. U postupku kolektivne zaštite pravomoćno je utvrđeno da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak, u smislu čl. 84. ZZP/03 i čl. 99. ZZP/07, jasne i uočljive, ali nisu razumljive, jer potrošačima nisu objašnjeni razlozi niti kriteriji na temelju kojih bi prosječni potrošač, kao slabija i ranjivija strana, mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje iz tih odredaba za njega proizlaze, dok je bankama bila poznata priroda i specifičnost valute švicarski franak, njeno kretanje, kao i to da je uz tu valutu vezan poseban rizik (zbog činjenice da je švicarski franak valuta utočišta), a koji rizik u cijelosti preuzima potrošač. Takve ugovorne odredbe su stoga, uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu

potrošača, jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg kao dužnik ima obvezu vratiti banci, i cijena, s obzirom da je i iznos kamate vezan uz valutu švicarski franak.

16.2. U konkretnom se slučaju, zapravo, radilo o istovremenom ugovaranju valutne klauzule s valutom švicarski franak i promjenjive kamatne stope, a slijedom toga i o povećanom riziku za tužitelja kao korisnika kredita i potrošača, koji rizik se ubrzo i pokazao, uslijed čega je došlo do značajnog povećanja iznosa anuiteta kredita u odnosu na početni. Razlozi i kriteriji za izmjenu (povećanje) kamatne stope ubuduće trebali su biti precizirani već u Ugovoru o kreditu ili u odlukama tuženika, tako da je ta odredba opravdano ocijenjena kao nerazumljiva pa time i nepoštena, kao i odredba o ugovaranju švicarskog franka kao valute za koju je vezana glavnica kredita uz obvezu korisnika kredita snositi cjelokupni rizik tečajne razlike, što je sve u skladu s pravom Europske unije u duhu kojega treba tumačiti sporna pitanja i iz ugovora sklopljenih prije službenog ulaska Republike Hrvatske u članstvo Europske unije, na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji se primjenjuje od 2005. pa su sudovi Republike Hrvatske obvezni tumačiti nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu suda Europske unije). Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači – korisnici kredita nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik kao profesionalac – banka nije dao tužitelju kao korisniku kredita sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja, kao potrošača pa se radi o ništetnim odredbama.

17. Slijedom svega navedenog, sud je prihvatio deklaratorni dio tužbenog zahtjeva i odlučio kao u točki I. izreke ove presude.

18. Prema čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO-a. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.

19. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva proveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Tomislavu Prpiću čiji nalaz i mišljenje sud prihvaća kao objektivan cijeneći da je sačinjen u skladu s pravilima struke. Na temelju gore navedenih utvrđenja i izračuna vještaka, utvrđeno je da pod pretpostavkom da je tijekom cijelog razdoblja otplate kredita tečaj CHF bio jednak tečaju na dan isplate kredita, tužiteljica je, na ime tečajnih razlika, u utuženom razdoblju otplate kredita više uplatila 9.910,87 EUR.

20. Tužiteljica je u cijelosti prihvatila nalaz i mišljenje vještaka te sukladno njemu precizirala tužbeni zahtjev u podnesku od 5. lipnja 2026. na način da potražuje samo pozitivne tečajne razlike od 9.910,87 EUR.

21. Sud prihvaća nalaz i mišljenje vještaka budući je sačinjen stručno i objektivno sukladno nalogu suda i shvaćanjima iznesenim u ovoj presudi.

22. Naime, u postupku je utvrđeno da tužiteljica ima pravo na povrat razlike zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj na dan isplate kredita prema početnom otplatnom planu. Radi se o iznosima koji su tuženiku neosnovano pripali, pa ih je obvezan vratiti tužiteljici prema odredbama iz čl. 1111. ZOO o stjecanju bez osnove.

23. Tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja tužiteljice. Odredba čl. 214. u st. 1. do 3. ZOO propisuje da zastarom prestaje pravo zahtijevati ispunjene obveze, zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze. Članak 215. st. 1. ZOO-a propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano dok čl. 241. ZOO-a propisuje da se zastara prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja osiguranja ili ostvarenja tražbine. Čl. 245 st. 1. ZOO-a propisuje da nakon prekida zastare počinje teći iznova, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući u vidu gore navedene odredbe ZOO-a o zastari proizlazi da je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut tijek zastare. U odnosu na ništetnu odredbu kojom se glavnica i anuiteti kredita vežu za valutu švicarskog franka pravomoćnošću presude VTS RH posl.br. PŽ-6632/17 tužitelj kao i ostali korisnici kredita došli su u situaciju da zahtijevaju povrat onoga što su preplatili temeljem ništetne odredbe ugovora. Dakle, od 14. lipnja 2018. pa nadalje korisnici kredita mogu od banaka tražiti povrat preplaćenih iznosa, odnosno pokretati sudske postupka radi isplate. Početak tijeka zastarijevanja počinje teći s danom 15. lipnja 2018., što bi značilo da tužitelj od tada ima pet godina vremena zahtijevati povrat preplaćenog iznosa. Da je navedeni prigovor zastare neosnovan jasno proizlazi iz revizijske odluke broj Rev-2245/17 u kojem predmetu je već odlučeno o ovom pravnom pitanju. U navedenoj odluci Vrhovni sud RH navodi: "Prema shvaćanju revizijskog suda pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. Zakona o obveznim odnosima/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe". Budući da je tužba u ovom predmetu pravodobno podnesena 13. prosinca 2022. utvrđeno je da od dana donošenja prethodno citiranih odluka 14. lipnja 2018. do podnošenja tužbe nije protekao zastarni rok od pet godina niti je tužitelju nastupila zastara potraživanja pa se prigovor tuženika odbija kao neosnovan.

24. Slijedom svega navedenog valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev tužiteljice. Sud je naložio tuženiku da tužiteljici isplati iznos od iznos od 9.910,87 EUR, a kako je to navedeno u izreci presude (točka II.).

25. Tužiteljici su priznate i zatezne kamate na preplaćeni iznos od plaćanja pojedinačnih mjesečnih iznosa sukladno utvrđenju iz nalaza i mišljenja vještaka, a temeljem čl. 1115. i čl. 29. ZOO-a.

26. Odluka o trošku donesena je na temelju odredbe članka 154. stavka 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14. i 70/19), s obzirom da je tužiteljica uspjela u cijelosti s postavljenim zahtjevom. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023, dalje: Tarifa) i to za sastav tužbe 100 bodova prema Tbr. 7/1, za sastav obrazloženog podneska od 5. lipnja 2026. (100 bodova) prema Tbr.8/1, zatim za zastupanje na ročištu 5. listopada 2023., 6. ožujka 2024., 3. prosinca 2024. i 9. lipnja 2026. (4x100 bodova) Tbr. 9/1. Tužiteljici je priznato sveukupno 600 bodova uvećano za vrijednost boda i PDV iznosi 1.500,00 EUR. Tužiteljici se priznaje i trošak predujma za vještačenje 500,00 EUR, te plaćena sudska pristojba na tužbu u iznosu od 79,63 EUR pa ukupni trošak iznosi 2.079,63 EUR.

27. Slijedom svega navedenog valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

U Puli 24. srpnja 2026.

S u d a c
Andrijana Modrušan

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana objave presude za uredno obaviještenu stranku, a od primitka ovjerenog prijepisa iste za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud.

Dostaviti:

1. tužiteljici po pun.
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088b-2705d**

Kontrolni broj: **0c9ef-18d8a-d7d0e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.